

Полша увеличава армията с 20 000

Полша смята да увеличи армията си до 100 000 души, заяви министърът на отбраната Антони Мацеревич, макар че според него тя трябвало да наброява 150 000. Така той показа, че иска да увеличи състава близо два пъти и полската армия да стане една от най-големите в Европа и в НАТО. В момента тя наброява 80 000 души. Полското Министерство на отбраната планира за тази година да създаде три нови бригади и да ги дислоцира по източната си граница. Според Мацеревич главната опасност за сигурността на Европа е украинският конфликт.

Челен румънски опит

Как се защитаваме от Путинова Русия?

Кристиян Къмпяну

в. Ромъния либера

Най-сериозната заплаха за Румъния в момента е агресивната политика на Русия спрямо Европа, подкрепяна видимо или прикрито от все повече европейски лидери, готови по-скоро да се адаптират към новата политика на Владимир Путин, отколкото да се изправят срещу нея.

Руската стратегия е сложна и включва политически, военни, информационни и пропагандни средства, и има за цел да дестабилизира либералния световен ред, който Русия възприема като “американски”. В отсъствието на единен отговор от страна на Запада, Румъния рискува да остане изолирана, заедно с Полша и балтийските държави, между Русия и нейните европейски съучастници.

Последният тактически ход на Кремъл бе обявен само преди няколко дни от официален руски представител, който заяви за агенция Интерфакс, че отсега нататък Русия ще си сътрудничи с талибаните в Афганистан, с които “ще обменя информация” за “Ислямска държава”. Замир Кабулов – “специалният руски пратеник в Афганистан”, заяви дори, че “интересите на Русия и на талибаните съвпадат по обективен начин” и дори че Русия е готова да доставя оръжие в Афганистан, естествено “предпазливо и на търговска основа”. Скоро след това информацията бе потвърдена

от говорител на руското външно министерство, който допълни, че Русия може да пледира за облекчаване на санкциите срещу талибаните в Съвета за сигурност на ООН.

Москва оправдава този неестествен съюз с нуждата да се бори по-ефективно срещу “Ислямска държава”, но в действителност това е директна провокация спрямо САЩ и НАТО в Афганистан. Ако Русия се намеси в Афганистан на страната на талибаните, на които ще предоставя информация и оръжие, съотношението на силите, което и без това е крехко, може да се промени драматично, а последните близо 15 години, през които САЩ и после НАТО опитваха да се борят с ислямистката опасност на нейна територия, ще бъдат заличени. Включително жертвите, дадени от румънските военнослужещи.

Съюзът Русия-талибани може да бъде смятан за образец на руския геополитически цинизъм. Кремъл превърна в принципен въпрос “правото на самоопределение”, критикувайки остро САЩ и Запада за войната в Ирак и военната кампания в Либия, защото доведоха до промяна в режимите по военен път. Една от причините за намесата на Русия в Сирия е, за да попречи това да се повтори и за защита на “легитимния режим” на Башар ал Асад. Поради тази причина повечето атаки на руската авиация в Сирия бяха насочени към териториите и базите на бунтовниците, подкрепяни от Запада и от Турция, а не към “Ислямска държава”.

Ако беше последователна в спазването на собствените си принципи, Русия би трябвало да сътрудничи с настоящето афганистанско правителство, със САЩ и с НАТО в борбата с “Ислямска държава” в Афганистан.

Талибаните са основни поддръжници на Ал Каида и подобно на Ал Каида са в конфликт с ИДИЛ (един от акронимите на “Ислямска държава”), но става дума за конфликт, породен от съперничеството между две организации в претенцията за преимущество в световния джихад и в стратегиите за въвеждане на халифата, а не за разлика по същина между тези две ислямистки единици. В основата си съюзът на Русия с талибаните е съюз с Ал Каида, прикрит под знамето на борбата с ИДИЛ. Не можеш да бъдеш вземан на сериозно, че се бориш с ислямисткия тероризъм, докато се съюзяваш с ислямисткия тероризъм. Но, въпреки че Русия стана официален съюзник на ислямистите, никой на Запад не е готов в момента да признае това официално.

Сирия – война чрез посредници

По същия начин намесата на Русия в Сирия няма нищо общо с борбата с тероризма, а представлява опит за промяна на съотношението на силите в Близкия изток в полза на Иран и в ущърб на съюзниците на САЩ. Москва твърди, че военната намеса в Сирия е мотивирана от големия брой бойци на ИДИЛ с произход от Северен Кавказ.

Наистина, има значителен брой бойци на ИДИЛ от Северен Кавказ, конституирани в различни единици, които се отличиха с жестокост и ефективност, но, както показва анкета, публикувана в “Новая газета” (едно от малкото анти-Путин издания, което оцелява в Русия) от журналистката Елена Милашина, повечето от тези бойци са насърчавани или директно изпратени в Сирия от руските тайни служби, тоест от ФСБ (Федералната служба за сигурност – бел. ред.), бившето КГБ, било под заплаха, било с обещания за тях и техните семейства.

В резултат Русия претендира, че се бори в Сирия срещу заплаха, за чието създаване активно е съдействала. Ако се бори наистина срещу ИДИЛ, би се стигнало до ситуация, в която руснаци биха воювали срещу руснаци, което представлява ясно доказателство за изкуствения конфликт, създаден от Русия, за да оправдае военното си присъствие в Близкия изток. Но основната цел на Русия не е непременно ИДИЛ.

Неотдавнашната победа над ИДИЛ в Рамади в Ирак се приписва като цяло на “иракските правителствени сили”. В действителност не става дума за всички “правителствени сили”, а за сунитски елементи на иракската армия в сътрудничество също със сунитски племена от региона, които действаха под американска координация по успешно изпитан модел от 2008 г. преди преждевременното изтегляне на американските военни.

Другите големи успехи срещу ИДИЛ тази година бяха постигнати от курдските бойци пешмерга, “които се изправят срещу смъртта” също с американска подкрепа. Мнозинството от “иракските правителствени сили” изпълняват заповедите на шиитското правителство в Багдад, което не е нищо друго освен анекс на режима на аятоласите в Техеран.

И тъй като най-големият съюзник на Башар ал Асад в региона е Иран, а най-големият съюзник на Иран е Русия, Владимир Путин се

възползва от тази възможност, за да създаде оста Москва-Техеран-Багдад-Дамаск с изключително важно разклонение в южен Ливан, доминирано от Хизбула, за да укрепи позицията си в Близкия изток и да окаже натиск върху сунитските държави в района на Залива, начело със Саудитска Арабия – традиционни съюзници на САЩ. Една победа на тази четворка в Сирия би наклонила баланса на силите към Русия и Иран с трудно предвидими последици.

Със свалянето на руския самолет Турция даде да се разбере, че няма да приеме подобна развръзка що се отнася до нейната зона на интереси. Но Турция е трудно предвидим съюзник, който неведнъж е влизал в конфликт с американците по кюрдския въпрос. Когато Путин обвини Ердоган, че му е забил нож в гърба, руският президент всъщност напомни на своя колега, че чрез победата на шиитската ос кюрдската заплаха би могла да бъде унищожена.

Намесата на Русия в Сирия е подмолна и деструктивна спрямо слабите опити на САЩ и Запада да стабилизират ситуацията в тази държава и да победят “Ислямска държава”.

Русия прояви неохота спрямо саудитската инициатива за създаване на сунитски алианс срещу ИДИЛ, в който да се включат повечето арабски държави, включително Египет, но въпреки това Вашингтон, а скоро и Париж изявиха желание за сътрудничество с Русия в борбата с ИДИЛ. Доказателство за това колко желано е подобно “сътрудничество” е фактът, че в списъка на руските официални лица, подложени на санкции от американския трезор, отсъства директорът на ФСБ Александър Бортников.

Крайната цел – Европа

Заплахите на Русия спрямо либералния ред не се свеждат само до Близкия изток и Афганистан, а имат световно измерение. Русия бе активен поддръжник на чависткия режим във Венецуела, а неотдавна изпрати военни съветници в Пхенянг да обсъдят модернизацията на армията на Северна Корея. Руски кораби нарушават все по-често морското пространство на Япония, а преди срещата на върха на G-20 в Бризбейн през 2014 г. бяха изпратени даже до бреговете на Австралия. Но крайната цел на Русия е Европа.

Конфликтът в Украйна е далеч от разрешаване. Точно обратното – прилагането на споразумението от Минск бе отложено, а конфликтът бе “замразен” по добре изпитаните модели в Приднестровието, Грузия и Азербайджан. Светът изглежда се примири с анексирането на Крим, което остава агресия и промяна на границите чрез сила, но въпреки това Русия стана основен партньор в преговорите за “уреждане” на конфликта, макар че очевидно е основният агресор.

В Украйна, както и във всяка друга държава, където има замразен конфликт, Русия печели. Правителството в Киев е корумпирано и нелепо, икономиката е във фалит. Същото е валидно и за Кишинев, където проруската партия спечели политическата битка, а Молдова е в колапс.

Което вкарва Румъния директно в радиуса на действие, ако иска да попречи Молдова да стане де факто руски ексклав. Но Румъния не може да действа сама, освен в синхрон със западните партньори и съюзници. Големият проблем е, че те още не са готови да се изправят срещу руската заплаха, а по-скоро са склонни към нагаждане.

Руски самолети бяха на път да предизвикат катастрофа в датското въздушно пространство. Руски подводници се разхождат в района на пристанището на Стокхолм. Балтийските държави са подложени на непрестанни кибератаки и пропагандни бомбардировки, които имат за цел да ги сплашат, но необяснимо защо председателят на Европейската комисия Жан-Клод Юнкер заяви пред германска телевизия, че “трябва да подновим нормалното сътрудничество с Русия и да не оставяме на американците да диктуват”. Подобна реакция е обяснима с факта, че в Германия има най-малко 6 000 компании, които зависят от търговските отношения с Русия.

Проруско отношение имат Гърция на Ципрас, Италия на Матео Ренци, който по този въпрос се оказва не по-различен от Берлускони, Унгария на Орбан, Чехия на Милош Земан, Словакия на Роберто Фицо, Австрия, все повече Франция на злополучния Франсоа Оланд и почти всички екстремистки партии, леви или десни, от СИРИЗА до британската Партия за независимост на Обединеното кралство и Националния фронт. Бивши политически лидери биват привлечени, да не казваме купени, за да служат на интересите на Русия и на руски компании като Газпром.

Трудна защита

Пред тази офанзива, подкрепяна отвътре, защитата изглежда невероятно трудна, ако не и невъзможна. Само през последната година престижни аналитични центрове в Европа и САЩ публикуваха редица изследвания точно на тази тема: „Как да се отнасяме към Русия?“ Най-убедителният отговор даде един документ, публикуван неотдавна от големия американски аналитичен център Херитидж Фаундейшън, който очертава линиите на обхватна стратегия за Русия.

Основният елемент представлява официалното признание на естеството на режима на Владимир Путин. В момента никой в Америка или в Европа не може или не иска да квалифицира по някакъв начин режима Путин. Докато се запазва тази двусмисленост, може да се поддържа и илюзията, че Русия е страна по пътя на демокрацията, с която съответно може да се прави бизнес. Онова, което предлагат авторите, е радикална промяна. Западът трябва да престане да се самозалъгва по отношение на политическия режим в Русия и да признае публично, че става дума за клептократична автокрация, в която правата на човека систематично се нарушават, а икономиката е подложена на държавен контрол.

Когато западните държави признаят, че имат пред себе си диктаторски режим, който систематично нарушава правата на руските граждани, малките уговорки и съучастничеството няма да може да бъдат оправдани морално и политически и Западът ще трябва да формулира единна стратегия за борба с руската агресия.

Това постоянно и публично отхвърляне на злокачественото естество на режима в Кремъл би трябвало да се превърне в практика на румънската външна политика.